

Ezzel most kétfelé osztódunk
nyüglődve távolodunk.
A süket aszfalton száguld a busz
a frigid falakon túlra.

Most elolvad minden lánc
kifacsarva ér össze vállunk.
Kék tűz körül táncolván
szerteszét gőzöl minden álmunk.

Én könnyedén veszni hagylak,
ha menned kell,
mert tudod itt nincs nekünk nyár,
csupán a száraz Tél.

Színtelen verjük szét a megromlott bábukat,
nyújtózom ameddig a csontjaim szakadnak,
belülről akaszt fel minden új pillanat,
sötét van, fékezzünk, nem ismerem ezt a helyet már.

Te csak várj tovább, ez nem végállomás.